

نام كتاب: آنا يا اليزابت

نويسنده: اعظم «A.Z» _ كاربر انجمن نودهشتيا

كتابخانه مجازى نودهشتيا

www.98iia.com

مقدمه:

احساسیست بس ترسناک
انگاه
که زیانت مرده
و محتاج کلامی
انگاه
که چشمان تو خشکیده
و محتاج اشکی
انگاه
که دلت مرده
و محتاج محبت
انگاه
که نیازت به کسان باشد
و هیچ کس نباشد

جیغ بلندی کشیدم و دست ملیسا رو فشار دادم، با ترس گفت:

ملیسا_ من خیلی می ترسم، بقیش رو نبینیم!

آب دهنم رو قورت دادم و با صدای لرزون گفتم:

من_ باشه ولی کی تلویزیون رو خاموش کنه؟

همون موقع صدای شکستن چیزی از آشپزخونه اومد، جیغ بلندی کشیدیم و سرمون رو زیر پتو کردیم. دو مین بعد صدای جیغ دختری رو شنیدیم که می گفت:

دختر_ الیزابت؟

ناگهان پتو از رومون بلند شد و محکم به دیوار خورد، جیغی زد و درحالی که گریه می کرد گفت:

ملیسا_ بریم خونه ی ما؟

سری به نشونه ی مثبت تکون دادم، آب دهنم رو قورت دادم و گفتم:

من_ با شمارش من از خونه بیرون بریم. یک، دو، سه.

همین که سه رو گفتم، هردو با سرعت به سمت در دویدیم. در رو باز کرد و از خونه بیرون رفت، همین که خواستم از خونه بیرون برم؛ در با شدت بسته شد و یک مبل جلوش رو گرفت. درحالی که با ترس به در می کوبیدم، داد زد:

ملیسا_ حالت خوبه؟ چی شده؟

بغضم شکست و با هق هق داد زدم:

من_ برو کمک بیار.

با بغض گفت:

ملیسا_ نترس، زود بر می گردم!

ناگهان موهام از پشت کشیده شد و به سمت دیوار پرت شدم. سرم رو گرفتم و به اطرافم نگاه کردم ولی چیزی نبود، همون موقع دختر بچه ای که موهایش به دورش بود؛ به سمت اومد. به من اشاره کرد و با صدای آرومی گفت:

دختر_ قاتل! الیزابتِ قاتل!

و به سمت دوید و سرم رو به دیوار زد، با درد جیغ زد و گفتم:

من_ من قاتل نیستم، الیزابت کی هست؟

موهایش رو از صورتش کنار زد و با بغض گفت:

دختر_ نمی بخشمت!

ناگهان مبل به سر جاش برگشت، اون دختر هم ناپدید شد. در با شدت به دیوار خورد و ملیسا و مامانم وارد خونه شدند. ملیسا با تعجب به اطراف خونه نگاه کرد و رو به من گفت:

ملیسا_ چی شد؟

مامانم با پوزخند به ملیسا خیره شد و گفت:

مامان_ شوخیتون گرفته؟

با ترس سری تکون دادم و تند گفتم:

من_ نه مامان.....

بین حرفم پرید و با عصبانیت فریاد زد:

مامان_ بس کنید، زود برید توی اتاقتون!

ملیسا با بغض گفت:

ملیسا_ ولی مامان من.....

مامانم به در اتاقمون اشاره کرد و گفت:

مامان_ زود!

هر دو به سمت اتاقمون رفتیم، در رو محکم پشتم بستم و خودم رو روی تختم انداختم. روی تختش نشست و کنجکاو گفت:

ملیسا_ چی شد؟

با بی میلی گفتم:

من_ مهم نیست!

با تعجب و حرص گفت:

ملیسا_ نقش بازی می کردی؟ می خواستی من رو جلوی مامان دروغگو نشون بدی؟

سرم رو توی متکا فرو کردم و با عصبانیت گفتم:

من_بس کن، حوصله ندارم!

با حس تشنگی از خواب بیدار شدم، از جام بلند شدم و به سمت آشپزخونه رفتم. یک آینه بالای شیر آب هست، داشتم آب می خوردم که توی آینه چشمم به یک پسر نسبتا جوان افتاد.

با چشم های مشکیش به من خیره شد و خندید، ولی خنده ی معمولی نه، یک خنده ی ترسناک! سفیدی چشم هاش به قرمزی خون بود. سرش رو کج کرد و با لبخندی مرموز گفت:

پسر_ حال قاتل کوچولوی ما چگونه؟

آب دهنم رو قورت دادم، نباید جیغ می زدم چون هیچکس باور نمی کرد. با سرعت به سمت اتاقم دویدم، در رو بستم. روی تختم دراز کشیدم و محکم چشم هام رو بستم، زیر لب و تند تند گفتم:

من_خیالاتی شدی، هیچی اونجا نیست!

همون موقع صدای دختری رو کنارم شنیدم:

دختر_ ولی خیالاتی نشدی!

با ترس به کنارم نگاه کردم، همون دختر که شب اومده بود پیشم بود. خواستم جیغ بزنم که دستش رو جلوی دهنم گذاشت و گفت:

دختر_ ســــس! کاریت ندارم.

لبخندی بهم زد و ادامه داد:

دختر_ شاید دلم می خواد باهات دوست بشم، با من دوست می شی؟

سری به علامت مثبت تکون دادم و با ترس گفتم:

من_ آره، دوست می شم.

آروم نوازشم کرد و گفت:

دختر_ از من نترس! الیزابت تو قبلا خیلی ترسناک تر از من بودی!

با اخم گفتم:

من_ ولی من الیزابت نیستم.

سرش رو کج کرد و با لبخندی معصومانه گفت:

دختر_ من دیگه می رم!

و همون موقع غیب شد، سرم رو روی متکام گذاشتم و خوابیدم. با ترس از خواب پریدم، خواب خیلی بدی دیدم. ملیسا وارد اتاق شد، با اخم گفت:

ملیسا_ بیا صبحونه بخور!

و از اتاق بیرون رفت، لبم رو تر کردم. از اتاق خارج شدم و به سمت آشپزخونه رفتم. مامان و بابام روی میز نشسته بودند و صبحونه می خوردند، صدام رو صاف کردم و گفتم:

من_صبح بخیر! ملیسا کجاست؟

بابام لقمش رو قورت داد و با لبخند گفت:

بابا_صبح بخیر! رفته پیش دوستش!

مامانم با لبخند گفت:

مامان_صبح بخیر، بیا صبحونه بخور.

بر روی صندلی نشستیم و مشغول شدم. غدام که تموم شد، لب مامانم رو بوسیدم و گفتم:

من_دستت درد نکنه!

و به سمت اتاقم رفتم. موبایلم داشت خودکشی می کرد، رزیتا (یکی از بهترین دوستانم) بود. صدام رو صاف کردم و جواب دادم:

من_سلام دوست جون جونی خودم!

با خنده گفت:

رزیتا_سلام دوست خل و دیوونه خودم، چطوری؟

مکثی کردم و با تردید گفتم:

من_باید ببینمت!

با شک گفت:

رزیتا_باشه، کجا بریم؟

بعد از کمی فکر گفتم:

من_پارک نزدیک خونتون چطوره؟

ملیسا_خوبه! می بینمت، بای.

من_بای.

و قطع کردم، به سمت کمد لباس هام رفتم و آماده شدم. از اتاقم بیرون و به سمت آشپزخونه رفتم، مامانم داشت ظرف ها رو می شست و بابام نبود. با لبخند گفتم:

من_خسته نباشی! من می خوام با دوستم برم بیرون، برم؟

با خنده به سمتم برگشت و گفت:

مامان_اول آماده می شی، بعد اجازه می گیری؟

خندیدم و گفتم:

من_خب اگه بگی نه،لباس هام رو در میارم!

ابروی بالا انداخت و گفت:

مامان_خودت رو لوس نکن!باشه،برو.

با لبخند از خونه بیرون رفتم و به سمت پارک حرکت کردم،بعد از دو مین به پارک رسیدم.رزیتا روی نیمکت نشسته بود،از پشته به سمتش رفتم و چشم هاش رو بستم.خندید،دستم رو گرفت و گفت:

رزیتا_آنا؟

خندیدم و کنارش نشستم و گفتم:

من_چه خبر؟

نفسی عمیق کشید و گفت:

رزیتا_خبر ها پیش تو هست،چی کارم داشتی؟

آهی کشیدم و گفتم:

من_بهت می گم،اول قول می دی که باورت می شه؟

سرش رو به علامت مثبت تکون داد و گفت:

رزیتا_قول می دم!

همه چیز رو براش تعریف کردم و گفتم:

من_باورت می شه؟

با تعجب گفت:

رزیتا_باورش سخته ولی تو که دروغ نمی گه.

ناگهان بغض شکست و به گریه افتادم.بگلم کرد و مهربون گفت:

رزیتا_قربونت بشم!

با صدای لرزون و پربغض گفتم:

من_مامانم و آجیم باورم نکردند و تو باورم کردی،خیلی خوبی!

با لبخند بهم خیره شد و گفت:

رزیتا_فکرش رو نکن،حالا باید یه فکری برای این مشکل تو بکنیم!

سری به علامت مثبت تکون دادم،همون موقع از بین درخت ها صدای زنی اومد.خیلی خشن و بلند بود:

زن_الیزابت؟

با ترس دست رزیتا رو گرفتم و گفتم:

من_وای چی کار کنیم؟

بهم نگاه کرد و گفت:

رزیتا_ دنبالم بیا!

و بعد با سرعت به سمتی حرکت کرد، به دنبالش دویدم. بعد از دو مین به یک کلبه رسیدیم، به خونه اشاره کرد و گفت:

رزیتا_ اینجا خونه ی مادربزرگ یکی از دوستانه!

با تعجب گفتم:

من_ خب چرا اینجا اومدیم؟

لبش رو به دندان گرفت و گفت:

رزیتا_ جن گیره!

با ترس گفتم:

من_ من می ترسم!

آب دهنش رو با صدا قورت داد و گفت:

رزیتا_ منم!

به سمت در رفت و دو تقه بهش زد، بعد از چند ثانیه در باز شد. یک پیرزن با موهای سفید، چشم های سبز، پوست سفید پشت در بود. با لبخند به ما نگاه کرد و گفت:

پیرزن_ سلام دخترای گلم!

و به داخل خونه اشاره کرد و گفت:

پیرزن_ بفرمایید!

با ترس وارد خونه شدیم، خونه خیلی کوچیک بود. روی مبل ها نشستیم، پیرزن روی صندلی رو به رومون نشست و گفت:

پیرزن_ کمکی از دست من بر میاد؟

نفسی عمیق کشیدیم و همه ی اتفاق ها رو براش تعریف کردم. متفکر به ما خیره شد و گفت:

پیرزن_ من می توانم کمکتون کنم!

چشم هاش رو بست و زیر لب چیز های گفت، بعد از دو مین یک مرد، یک زن، همون پسر جوون و همون دختر بچه ظاهر شدند. با ترس بهشون خیره شدم و گفتم:

من_ شما هم می بینیدشون؟

ملیسا با تعجب گفت:

ملیسا_ اون ها کی هستند؟

زن_ الیزابت ما رو یادت نمیاد؟

با ترس گفتم:

من_ نه کی هستید؟ من الیزابت نیستم.

مرد با پوزخند گفت:

مرد_ توی زندگی قبلت ایزابت بودی، دختر من و.....

به زن اشاره کرد و ادامه داد:

مرد_ ایشون!

با صدای لرزون گفتم:

من_ خب چطوری پیدام کردید؟ چرا آزارم می دید؟

پسر با غم گفت:

پسر_ ما مجبوریم، باید تو رو بکشیم.

آب دهنم رو قورت داد و با بغض گفتم:

من_ چرا؟

زن روی مبل نشست و گفت:

زن_ چون ما به خاطر تو توی زندگی قبلیمون ناکام موندیم.

مرد حرفش رو ادامه داد:

مرد_ توی این زندگی، یکی ما رو توی یک اتاق زندونی کرد و گفت که باید تو رو بکشیم. آگه نکشیم، ولمون نمی کنه!

با تعجب گفتم:

من_ مگه من توی زندگی قبلیم چی کار کردم؟

دختر به سمت اومد و دستم رو گرفت و گفت:

دختر_ قاتل ما!

***

پایان (این داستان ادامه دارد) *** جلد دوم: بانوی قاتل

www.98iia.com

گرافيست : هانیه دانیال

جهت دانلود رمان های بیشتر و عضویت در انجمن به آدرس www.98iia.com مراجعه کنید.

